

Een opname uit het jaar 1938 toen de administratieve staf van de heer Faber nog heel wat kleiner was dan nu bij zijn afscheid. Op de achtergrond het voormalige hospitium, dat intussen ook reeds voor administratieve doeleinden in beslag moest worden genomen.

„Greepje” uit de brievenbus

Het is niet doenlijk alle brieven, die voor deze rubriek in aanmerking zouden komen, op te nemen. De post brengt zoveel, dat daartoe aanleiding geeft, dat wij slechts zo nu en dan een willekeurig „greepje” kunnen doen. Deze keer twee citaten uit buiten- en binnenland.

Een oudleerling in Ulverstone (Tasmania-Australië) stuurt als elk jaar een cheque ter voldoening van zijn jaarlijkse bijdrage en schrijft in de begeleidende brief:

Met veel belangstelling volg ik van uit de verte de verrassende groei van de oude Alma Mater. In dit land, waar het calvinisme een vrijwel onbekende grootheid is, ga je nog beter beseffen hoeveel goeds je van de V.U. hebt meegekregen en welke belangrijke en haast onvervangbare functie deze instelling heeft zowel op religieus als cultureel gebied.

Moge God het werk van de V.U. ook verder zegenen en het gebruiken voor de komst van het Koninkrijk, niet alleen in Nederland, maar ook hier en in de gehele wereld, die Zijn wereld is.

Deze brief behoeft verder geen commentaar: wij zijn er blij mee.

Anders is dat met dit (korte) citaat uit een brief van een correspondent in Zuid-Holland, die bij een opzegging van contributie vermeldt:

De heer X moest capituleren voor zijn vrouw, die haar V.U.-busje voldoende vond.

Kort maar krachtig! Maar desondanks: fout! En om dat aan te tonen (ook ter instructie van andere medewerkers, die soortgelijke gevallen meemaken), nog een citaat en wel uit een instructie-brochure voor de organisatie:

De contributies moeten dienen om de Vrije Universiteit haar dagelijks brood te verschaffen. Daarvan moet zij leven. Daar kan zij niet buiten.

De busjesactie bedoelt enkel en alleen om te helpen tot de financiering van de zulke enorme bedragen vragende medische faculteit. Ieder gevoelt aanstonds dat het argument „mijn vrouw heeft een busje” geen verontschuldiging is. Dat de vrouwen zich er mee voorspannen, prachtig. Sterker nog: de Vrije Universiteit kan daar niet meer buiten. Maar: zij werken voor een bepaalde dure faculteit en laten het overigens, en vanzelfsprekend, aan ons samen over om voor de Vrije Universiteit als geheel te zorgen.

Onze medewerkers, die deze argumenten wel eens te horen krijgen, zullen zich daardoor niet laten afwijzen, maar hun die het zó stellen, de zaak beter doen verstaan. Moeilijk blijkt dat, in vele gevallen althans gelukkig niet.

Wie weet zal de heer X, en anderen, die er net als hij over denken, bij lezing van dit laatste zijn standpunt willen herzien.